



Arrest

**nr. 37 710 van 28 januari 2010
in de zaak RvV XXX / II**

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 oktober 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 november 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat XXX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Tevens verklaart hij op 13 maart 2008 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 14 maart 2008 heeft verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling gevraagd.

Op 2 juli 2008 wordt verzoekers asielaanvraag overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 4 september 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker.

Verzoeker dient een beroep in tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 18 987 van 21 november 2008.

Op 10 december 2008 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen. Dit bevel wordt hem betekend op 11 december 2008.

Verzoeker dient op 6 januari 2009 een tweede asielaanvraag in.

Op 30 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag.

Verzoeker dient een annulatieberoep in tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 28 771 van 16 juni 2009.

Op 30 maart 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in om medische redenen.

Op 16 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30/03/2009 bij onze diensten werd ingediend door :

A.E. (R.R.: 093123144382)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te M. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

- Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.(...).”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij. Bovendien beschikt de Raad evenmin over de bevoegdheid gerechtskosten op te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Schending van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 10 en 11 Gecoördineerde Grondwet; Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950, goedgekeurd bij wet van 13mei 1955, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Manifeste beoordelingsfout.

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake ontvankelijkheid niet opgelegd is volgens de Wet.

Over de ontvankelijkheid van een dossier art. 9ter VW beslist een ambtenaar van DVZ. Hij zal onder meer nagaan of het dossier volledig is. Dit houdt in dat hij ook nakijkt of er een medisch attest bij de aanvraag is gevoegd. Hij is niet bevoegd om over de inhoud daarvan te oordelen. Hij zal wel controleren of het attest door een arts is opgesteld, zoals de Vreemdelingenwet vereist.

Indien de aanvraag ontvankelijk is, wordt de ernst van het medisch risico door een arts ingeschat. Bijkomende medische elementen die recenter zijn dan de aanvraag worden wél geëvalueerd in de beslissing over de gegrondheid.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij verwijst naar de memorie van toelichting bij de (gewijzigde) Verblijfswet.

Daarin wordt verwezen naar artikel 9ter §4 Vw. Die bepaling sluit vreemdelingen uit van het voordeel van artikel 9ter wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat de vreemdeling zich schuldig maakte aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid (in de zin van artikel 55/4 Vw). Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever van mening was dat een vreemdeling, uitgesloten op basis van artikel 9ter §4 Vw, toch niet mag uitgewezen worden wanneer zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Dat artikel biedt immers een absolute bescherming.

In de voorbereidende werken zegt de wetgever overigens hetzelfde m.b.t. een aanvrager 9ter die geen identiteitsdocument kan voorleggen: ook dan mag hij niet uitgewezen worden bij een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij dient dus te onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden. De Taskara was verwerende partij bovendien bekend.

Verzoeker kan geen Identiteitskaart of Paspoort voorleggen.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in het land van herkomst. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit in het land van herkomst (dus ook geen terugbetaling).

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker in ons land en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische medische toestand die hiermee in verband staat.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.”

Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 2 van het EVRM en van de artikelen 10 en 11 van de Gecoördineerde Grondwet aangezien verzoeker niet in concreto uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt.

De Raad benadrukt verder dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden noch vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart van verzoekster, noch van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht

enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zondig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.(...)”*

Artikel 7, §1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

“De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiending van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijk verblijfplaats in België.”

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde en dit in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt. Enkel indien een vreemdeling zijn effectieve verblijfplaats heeft in de gemeente waar hij zijn aanvraag gebaseerd op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indient en hetzij een identiteitsdocument neerlegt hetzij de onmogelijkheid aantoot om het vereiste identiteitsdocument te verwerven, wordt zijn aanvraag ontvankelijk verklaard. In een tweede fase wordt nagegaan of de medische aandoening aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk. In casu werd verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard omdat vastgesteld werd dat hij noch een identiteitsdocument heeft neergelegd noch de onmogelijkheid heeft aangetoond om het vereiste identiteitsdocument te verwerven. Verzoeker betwist niet dat hij geen identiteitsdocument heeft neergelegd, noch enige motivering heeft toegevoegd tot vrijstelling van die voorwaarde. Waar hij nu stelt dat hij geen identiteitskaart of paspoort kan voorleggen, merkt de Raad op dat verzoeker dit voor het eerst in zijn verzoekschrift aanvoert. Een dergelijke a posteriori motivering van de onmogelijkheid om een identiteitsdocument neer te leggen kan uiteraard niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker stelt dat de Taskara bekend was aan de verwerende partij merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat uit de stukken van het administratief dossier enerzijds blijkt dat verzoeker nagelaten heeft een Taskara te voegen aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en dat anderzijds ook blijkt dat de Taskara die verzoeker in het kader van een andere procedure heeft overgemaakt aan de verwerende partij vals werd bevonden door de federale politie op 9 februari 2009. Zodoende kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar zijn Taskara en toont hij hiermee geenszins een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De motiveringsplicht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vereist niet dat in een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk

verklaard wordt, nog verder gemotiveerd dient te worden in het licht van verzoekers ziekte of aangaande het al dan niet bestaan van een mutualiteit/terugbetaling in het land van herkomst.

De voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepalen het volgende: “(...)het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.(...)” (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan echter niet afgeleid worden dat er geen beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag om medische redenen kan worden genomen, noch dat er in zijn hoofde een bevel om het grondgebied te verlaten mag worden genomen. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing achteraan het volgende bepaalt: “Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening wil houden met de medische toestand van verzoeker in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker geeft noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting aan of hij daadwerkelijk een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aangevraagd heeft om medische redenen.

De Raad merkt verder op dat het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in zijn arrest nr. 51/94 van 29 juni 1994 in zijn overweging B.5.4 het volgende heeft gesteld: “Onder folteringen of wrede en onmenselijke behandelingen moeten die handelingen worden begrepen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht met het oog bijvoorbeeld op het verkrijgen van informatie of bekentenissen van het slachtoffer, de bestraffing van het slachtoffer of het onder druk zetten of intimideren van het slachtoffer of derden. Vernederende behandelingen van hun kant zijn handelingen die degenen die eraan worden onderworpen in zijn ogen of in de ogen van derden krenken of zijn menselijke waardigheid ernstig aantasten.” De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing als vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM beschouwd kan worden. Het feit dat men een negatieve beslissing krijgt waar men de verwachting heeft een positieve beslissing te krijgen, maakt nog geen schending uit van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin toont verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411). Uit de voorafgaande bespreking blijkt dat de verwerende partij zich gebaseerd heeft op een correcte feitenvinding en haar beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU